

Jag har tidigare nämnt "en kvinna" när jag berättat om hur arbetet på Åland började. Nu är det dags att avslöja hennes namn.

Visit till Åland blev tillfälle att tacka för Studentmissionen

Jag lovade redan för nåt år sen att om jag nån gång kommer mig till Åland ska jag tacka Pamela Willner, som då hette Ahlskog, med en lunch. I sommar blev det av!

Studentmissionens kontakt till Åland började när Pamela frågade via en bekant till mig varför Studentmissionen inte finns på Åland. Det var en bra fråga, som ledde till en del bön och att jag bla tog kontakt till högskolan på Åland.

Inget konkret hände, och ett år senare fick jag en ny fråga av Pamela: Varför tar ni inte kontakt med det kristna ungdomsgång som redan finns på Åland? Bra idé igen! Jag tog kontakt för att få mer info och på den vägen är det! I tre år har vi haft en anställd studentarbetare på Åland, och ungdomsgänget har satsat på att bjuda in sina vänner till det som förut mest var ett kompishäng.

Pamela och jag lyckades träffas både för en lunch och så att vi deltog i gudstjänsten i Missionskyrkan i Mariehamn. Det är ju i Missionskyrkans ungdomsutrymme Lyktan som de åländska ungdomarna oftast samlas, och jag ville gärna se det.

Tyvärr var de flesta aktiva Studmissare på resa med SLEF till Kenya just då, men jag fick i alla fall träffa det äldre gardet. I kyrkan fick jag tex tillfälle att tacka både pastor Niclas Wikström och ordförande Kjell Söderlund för allt de gjort för ungdomarna. De var också glada att Mikaela Fougstedt ska börja arbeta med Studentmissionen i höst, de kände henne sen tidigare.

Jag fick tillfälle att fråga Pamela hur hon kom på tanken att blanda in Studentmissionen i arbetet för ungdomar på Åland. Hon såg först lite funder-sam ut, men när vi pratat en stund visade det sig

Både Pamela Willner och Kjell Söderlund har studerat på PF i Vasa i tiden. Pamela jobbar som lärare och Kjell som fotograf.

att både Pamela och Kjell varit med i Studentmissionen i Vasa under sin studietid och båda hade goda erfarenheter därifrån.

Det utmärkande på deras tid var att även om ungdomarna gick till olika församlingar på söndag, så kom alla till Studentmissionens träffar. Den fungerade som en enande kraft. Vi konstaterade att också nu är vi flera som upplever ungdomarna som "våra", Missionskyrkan och SLEF och Studentmissionen, och att det är bra, för vi kan alla bidra med olika bitar i deras andliga fostran.

Tack alltså till alla som bidrar till arbetet på Åland på olika sätt, och också till tidigare generationer som fört "lyktan" vidare!

Lilian Lindén Ledare för svenska verksamheten

I närheten av Ålands lyceum, där våra ungdomar går i gymnasiet, finns det reklam för Studentmissionen.

Välkommen till Mission week!

Gud är i farten, också på Åland

När Mission week ordnades för tredje året i rad i Mariehamn märktes det att projektet har blivit ett etablerat koncept. Ännu tydligare var det att Gud inte har glömt Åland.

Vi hade ett 20-tal frivilliga ungdomar från Åland, fastlandet och Norge som under en vecka missionerade. 20 unga missionärer! På Åland! Många har varit med förut, några ville komma med efter att ha hört om de tidigare åren. Planeringsteamet befarade en logistisk mardröm när så många frivilliga skulle ha mat och husrum, men nej.

Aldrig har Mission week varit så lätt att ordna. Alla visste vad de skulle göra. Alla gåvor fanns på plats för att veckan skulle löpa på effektivt. Alla från hängivna matlagare till skarpa gatuevangelister drog sitt strå till stacken.

Under veckan fick vi be för och förkunna evangeliet för ungdomar, interrailare och parkbesökare. Veckan blev för oss ett tydligt vittnesbörd om att Gud minsann är i farten. En av parkbesökarna hade första dagen bett oss dra åt helvete. I slutet av veckan lyssnade han på vårt kvällstal.

En interrailare dedikerade spontant sin korta Ålandsvistelse till att hänga med oss efter att ha blivit nostalgisk av vår lovsång vid stranden. För första gången på flera år var hon tillbaka i kyrkan. En sökande deltagare uppskattade programmet och gemenskapen så pass att han kallade det för

att "bli ett med Gud". En annan fick sista kvällen frågan "Vad hindrar dig från att ta emot Jesus?" och svarade "Ingenting".

Mission week är slut för i år men Gud fortsätter arbeta. Temat för i år var "Varför Gud?". Vi ber att allt fler ska se vad de åländska kristna ungdomarna ser när de säger "Därför Gud".

Jonathan Vik

Koordinator för det utåtriktade arbetet

På t-skjortorna står det "Gud har inte glömt Åland".

De nordiska student- och skolungdomslägren har varit viktiga för många genom åren. Här kommer en berättelse om en personlig resa:

Att som finskspråkig hitta en nordisk gemenskap!

Outi Laukkanen berättar om sin tid i Skolungdomsmissionen på 80-talet

Sommaren 1979 i Uleåborg kändes lång. Jobb fanns det inte i våra trakter, utom för de extra duktiga och för dem som hade relationer. Jag hörde inte till någondera gruppen. Men jag hade plötsligt fyllt 17 och rymdes inte mera i min gamla tillvaro. Då fick jag syn på en broschyr som jag hade fått i en bibelgrupp där jag hade varit några gånger. Nordiskt skolungdomsmöte i Sundsvall. Anmälningstiden var slut, men man kunde komma med till ett litet högre pris. Jag anmälde mig.

Pappa ville personligen tala med reseledaren och kolla att hon skulle ta hand om mig. Jag visste inte hur långt mina språkkunskaper räckte – alla andra var väl svenskspråkiga – men reseledaren Elisabet lovade att hjälpa vid behov. Resan skulle börja från Vasa, så föräldrarna körde mig dit med bil för att jag säkert skulle komma med. Jag hade varit en gång i Sverige med familjen, det var hela min reseerfarenhet. Det stora äventyret kunde börja.

Vad de talade sinsemellan var totalt obegripligt

En av dem jag träffade var Anja, hon var från Finland men reste inte med gruppen. Henne skulle jag också stöta på senare i mitt liv.

När det gällde språket bland de andra var jag smått konfunderad. Jag kunde förstå vad Elisabet sade, men hade väldigt svårt med de andra. Vad de talade sinsemellan var totalt obegripligt. Jag hade inte haft en aning om att det inom finlandssvenskan fanns olika dialekter.

Vad som sades under föreläsningarna och andakterna förstod jag tillräckligt bra för att kunna hänga med. Det var speciellt att vara med i en stor ungdomsgrupp där alla var vänliga mot varandra och ville bli bekanta, trots språkförbistringen. Alla var kristna, öppet. Jag var van vid att gå i kyrkan, men inte att tala om trossaker utan att bli besvärad. Jag lärde mig en massa saker, jag hade ju aldrig varit på bibeltimmar förr.

Det sjöngs mycket. En ungdomskör ledde sången och alla sjöng med för full hals, så att taket lyfte. Det var något annat än det vanliga pinsamma tonårsmumlandet på musiktimmarna. Sångerna var nya för mig, men de sjöngs många gånger och jag lärde mig. På hemvägen till Vasa stod vi på båten och sjöng "Lovat vare ditt namn". Och jag fortsatte att sjunga sångerna hemma. Jag brevväxlade med några nya bekanta, Åsa från Österbotten, Tomas från Sverige och Mette från Danmark. Jag hade svårt

med danskan (har det fortfarande), men i skriftlig form kunde jag förstå den. Plötsligt var det mycket roligare att lära sig svenska.

Följande år på Island

SUM 1980 skulle hållas på Island, så jag tänkte aldrig att jag skulle kunna åka dit, det var för dyrt. Några var ändå på väg, till och med flickorna från bibelgruppen i Uleåborg, och jag hade faktiskt fått bra resultat i skolan, så pappa överraskade mig med att betala resan till Island.

Jag åkte med Airi från parallellklassen till Åbo med tåg och tog båten till Stockholm. Jag kommer inte ihåg i vilket skede vi träffade resten av gruppen. Vi anslöt oss till svenskarna och åkte tåg från Stockholm till Oslo. Därifrån gick det gemensamma flyget till Island. Och ja, det var klart att det var min första flygresan. Jag var inte helt säker om jag skulle överleva, men jag ville vara med.

När vi landat i Keflavik kändes det genast att vi hade kommit till ett helt annorlunda ställe. Det blåste fruktansvärt och det fanns inga träd någonstans, inte ens höga buskar. Det var som de österbottniska slätterna i en mycket hög potens...

Lingua franca på mötet var norska,

men jag hade ju fått övning.

Det var flera finskspråkiga som var med, vi var fyra från Uleåborg: Airi och jag, Elina och Såde. Elina kom direkt från USA där hon hade varit utbyteselev. Hon var föga imponerad av Island, hon tyckte det var kallt där, och bergen, nja, man hade väl sett större...

Jag blev riktigt uppbragd å Islandsvägnar och skrev en dikt:

*De talar om väldiga berg
som de har sett någon
annanstans men jag, jag är
trogen mot Islands berg,
må de berätta sina sagor
endast åt mig!*

Vi firade gudstjänst i den lilla kyrkan i Akranes. Alla rymdes inte med på samma gång, så det fanns en gudstjänst på isländska och en på norska för oss andra. Jag ville förstås sitta med i båda, och sjunga: Drottinn, miskunna þú oss, utan att ha en aning om melodin.

Förutom det andliga programmet gjorde vi en utfärd med buss för att se några av de viktigaste sevärdheterna på Island. Skalholt, Gullfoss, Pingvellir, heta källor, ett växthus med bananer, kristendomsflavan, svarta sandstränder. Jag lyckades fotografera Strokkur (en geysir) just när den började spruta vatten. Först formades en stor bubbla, en vattenboll, och sedan sprutades vattnet flera meter upp. Vi sjöng i bussen: Jesus er bjarget sem byggja

má á, Navnet Jesus má jeg elske, det har satt min sjel i brann, O hur saligt att få vandra.

Uppe på ett berg fanns det snö, i juli. Lammkorven hade en underlig smak för en ovan, som talg. En av de norska pojarna steg i en het källa och måste föras till sjukhus. Han kom sedan till flyget med foten i paket och snurrig av mediciner.

Jag fick plötsligt en underlig idé

Följande år tog vi studenten. Jag fick plötsligt en underlig idé: jag skulle söka till Åbo Akademi för att studera teologi. Jag funderade också på nordisk filologi, då skulle jag ha fått lära mig isländska. Men om jag kunde kombinera svenska och teologi... "Varför ska du dit?" frågade studievägledaren i Uleåborg, och såg ut som om jag hade tänkt flytta till Mars.

Jag åkte till Vasa för att göra ett språkprov, och till min stora förvåning klarade jag det. Ännu en gång åkte jag på SUM, för det var i Borgå, och sedan skulle jag åka med Airi till Leningrad. Jag hade börjat tycka om resor.

På hösten flyttade jag till Åbo. Jag köpte en Bibel med 1917 års översättning, en kastrull och två kattskålar. Jag kände ingen människa i Åbo, utom en, Elisabet, reseledaren från SUM 1979. Den första söndagen hittade jag henne i kyrkan. Sedan fick jag ett brev från Anja, som också

hade varit med den gången, och som studerade teologi andra året. Jag hade två bekanta!

Jag har också varit missionär i några år. När jag skulle resa ut som missionär var allt mycket osäkert, det var nämligen vulkanutbrott på Island och flygtrafiken hade problem. Vid avskedskaffet sjöng vi: O hur saligt att få vandra... Plötsligt kändes det som om man flyttats i tid och rum, till Island år 1980. Livet går i spiraler.

Det är underligt hur några händelser under några år kan ha så stor betydelse för en människas liv. Som ett möte i Sundsvall år 1979. Det kan man väl kalla ledning? Trots meningsskiljaktigheter blev Skolungdomsmissionen en viktig del av min utveckling till en självständig person. Trots alla avvägar tappades jag inte bort. Jag är här, och jag är jag.

Outi Laukkanen - i församlingstjänst på Åland

FINLANDS EV. LUTH. STUDENT- OCH SKOLUNGDOMSMISSION RF

E-post enligt modellen fornamn.efternamn@studentmissionen.fi

Tavastvägen 155 A 9, 00560 Helsingfors
Tfn (09) 612 9940, fax (09) 612 99 444
www.studentmissionen.fi
studentmissionen@studentmissionen.fi

Lilian Lindén, ledare för sv. verks, tfn 050 526 5318
Benjamin Sandell, led. stud.arb, Vasa och Jakobstad, tfn 045 630 0237
Jakob Nylund, studentarbetare i Åbo, tfn 050 0172 922
Mikaela Fougstedt, studentarbetare i Mariehamn, tfn 045 352 5320
Jonathan Vik, koordinator för utåtriktat arbete, tfn 045 7344 3161
Nico Villanen, studentarbetare i Helsingfors, tfn 045 6128501

STÖD VÅRT ARBETE!

Svenska FSSM:s kontonummer FI 6680 0007 1022 9793

Referensnummer:		MobilePay:
Arbetet på riksplan, ledande	9108	35985
Studentarbete i Helsingfors	9108 15	16490
Studentarbete i Otnäs	9108 1520	
Studentarbete i Jakobstad	9108 57	84466
Studentarbete i Vasa	9108 31	11925
Studentarbete i Åbo	9108 28	92413
Studentarbete i Mariehamn	9108 60	
Veritas Forum arbete på svenska	9399	76201
Mission week	9030	

INSAMLINGSTILLSTÅND | Finland: RA/2020/1574. Tillståndet är i kraft tills vidare från och med 1.1.2021. Åland: ÅLR 2023/8582. Tillståndet är i kraft 1.1.-31.12.2024. Tillstånd att samla in pengar gäller så, att resurserna används i enlighet med Studentmissionens ideella mål. Tillståndet har beviljats för kontot FI66 8000 0710 2297 93, BIC DABAFIHH. Mer info på <https://studentmissionen.fi/stod-oss>